

A Kelet-Helsinkiben található Meri-Rastila a város lakói között leginkább *Mogadishu*-ként ismert, utalva a városrész somáliai lakóira és Szomália fővárosára. Az elnevezés eredetét a szerző rasszista gyökerekhez köti, melyet azonban a vizsgált fiatal korcsoport tagjai, a Helsinkiben született somáliaiak már nem érznek. A média hatása ebben a tanulmányban is megjelenik: a *Mogadishu Avenue* című sorozat tette az elnevezés használatát általánossá. Míg a finn és a svéd gyerekek helynévhasználatában a szerzők csak kis különbségeket vélnek felfedezni, addig a somáliai eredetű elnevezéseknél az érzelmi kötődés nagy szerepet játszik. A szerzők ugyanakkor kiemelik a kutatásban az interjúkészítés során vétett módszertani hibát: a vizsgálat céljának felfedését, az adatközlők túlzott befolyását.

5. A kötetben ismertetett kutatások eredményei gyakran összeesengenek, ugyanakkor a hasonló kutatási területek a névhasználat más-más aspektusait emelik ki. Többször hasonló tendenciák, motivációk figyelhetők meg a személynevek, a városnevek és az intézmények neveinek elemzésekor; több tanulmány interjúalánya utal is arra, hogy hasonló jogoknak, szabadságnak kell megjelennie a különböző névtípusokban. Ezen párhuzamok arra engednek következtetni, hogy az átfogó, nagy minta alapján készülő összegzések újabb eredményeket hozhatnak. A tanulmányok általában kis számú nyelvi adattal és adatközlővel dolgoznak, ezt azonban indokolja, hogy kisebb csoportok nyelvhasználatát vizsgálják, és annak is csak egy-egy aspektusát járják körbe, viszont azt részletes elemzéssel. Kiemelt szerepet kap a nyelvi adatok elemzése mellett az attitűdvizsgálat is a kötetben.

A finn, svéd és norvég névhasználat az adott nyelveken nem beszélők számára is jól érthető, követhető a tanulmányokban, ugyanis a szerzők a nyelvi adatok esetében magyarázatokkal ellátott, részletes fordításokat adnak meg. A lejegyzések bemutatásában a szerkesztők igyekeznek egységességre törekedni a kötetben, ez azonban teljes körűen nem mindig sikerül. A szerzők nagyrészt korábbi finn és skandináv eredményekre támaszkodnak, de a nemzetközi szakirodalmat is bevonják; ahol pedig a közös előismeret hiánya azt szükségessé teszi, részletesen bemutatják a korábbi eredményeket, a kisebb-ségek helyzetét is.

A tanulmányok szerzői gyökeresen új eredményeket nem mutatnak fel, ugyanakkor a magyar alkalmazott névtani, szocioonomasztikai vizsgálatokra is élénkítő hatást gyakorolhatnak újszerű témafelvetéseikkel és megfigyeléseikkel.

BENCZE NORBERT

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7108-5329>

ELTE Eötvös Loránd Tudományegyetem

Bölcsészettudományi Kar

Rhetorics of Names and Naming [A nevek és a névadás retorikája]

Szerkesztő: STAR MEDZERIAN VANGURI. Routledge Studies in Rhetoric and Communication 28. Taylor & Francis, New York, 2016. 224 lap

1. Az alább bemutatandó tanulmánykötetben a javarészt amerikai egyetemeken oktató szerzők a névadás különböző perspektíváit járják körül, általában egy-egy kurrens téma

kapcsán (pl. Las Vegas közterület-elnevezései napjainkban vagy az észak-európai bevándorlók névadási gyakorlata). A szerkesztő jegyezte előszó (1–12) kifejti a kötetnek a korábbi névtani kutatásokhoz való kapcsolódását, és arról is értekezik, hogy a névtan miért szorult méltatlanul háttérbe az alkalmazott nyelvészet ágai között. A szerkesztő felidézi a névtani kutatások „kritikai fordulatát”, amikor az 1970-es években kultúranropológiai szempontból vizsgálták a névadást, felismerve azt, hogy a nevek tanulmányozása tulajdonképpen az emberi viselkedés vizsgálatát is jelenti. E fordulat eredményeképp két kutatási terület vált hangsúlyossá: egyrészt a csoportok névadása mint a hatalom megtartásának és kiterjesztésének az eszköze, másrészt ez vezetett a helynevek politikai motiváltságának vizsgálatához. Ahogy az előszó megállapítja, a névtan egyre inkább interdiszciplináris területté válik: antropológusok és geográfusok éppúgy folytatnak névtani kutatásokat, mint nyelvészek vagy irodalmárok. A kötet célja, hogy a névtani kutatómódszertant az alkalmazott retorika eszköztárával kiegészítve új kutatási területeket mutasson be.

A lazán egymáshoz kapcsolódó tanulmányok koherenciáját három tematikus egység biztosítja, amelyek a névhasználat és a névadás változatos funkcionalitását tükrözik: az identitás működése (Performing Identity), a vezető szerep megerősítése (Reinforcing Hegemony) és a kollektív emlékezet formálása (Creating Public Memory).

2. CYDNEY ALEXIS, SCOT BARNETT és ERIC LEAKE tanulmánya Las Vegas helynévadási gyakorlatába kalauzol (13–32). A kaszinóváros közttereit és intézményeit előszere-tettel nevezik el történelmi személyekről és helyszínekről, és ez a névadásban megjelenő historizáló gyakorlat egészen másképp formálja a turisták, illetve a városlakók kollektív tudatát. A szerzők számos példája közül érdemes kiemelni a *Paris Las Vegas* hotel nevét, amely egyszerre allúzió és szinekdoché. A tulajdonnév ugyanis referenciális erővel bír, ugyanakkor a rész-egész viszonyt is kifejezi. Egyszerre reprezentálja a történelmi Párizst és Las Vegas modernitását, és más-más érzetet kelt a külföldiekben és a helyiekben. A szerzők rámutatnak, hogy Las Vegas komplex helynévadási gyakorlata ma is működik, a sivatag felé terjeszkedő külvárosokban is kitapinthatók azok a historizáló dinamikák, amelyek a belvárosban jelen vannak.

Külön figyelmet érdemel JASON THOMPSON tanulmánya, amely George W. Bush amerikai elnök névadási szokásait vizsgálja (33–48). Az USA 43. elnöke ugyanis előszere-tettel ruházta fel szövetségeseit és ellenfeleit különböző bece- és ragadványnevekkel, sajátos megszólításokkal. Mint THOMPSON rámutat, Bush ezt hatalmi eszközként használta: a névadás egyrészt felsőbbrendűséget, dominanciát, a bennfentesség érzetét tükrözi, másrészt politikai célokat is szolgálhat, például relativizálhatja egy-egy közéleti esemény jelentőségét. Erre példaként a Katrina hurrikán idején a katasztrófavédelem vezetőjének kedélyeskedő megszólítását hozza, akit Bush *Mike Brown* helyett *Brownie*-nak (egyfajta süteménynek) nevez, ami THOMPSON szerint bagatellizáló erőként működött a számos áldozatot követelő természeti csapás médiainterpretációja során. THOMPSON munkája talán a kötet legvitathatóbb anyaga, ugyanis a kutató érezhetően nem tudott teljes mértékben eltávolodni a vizsgált személy és jelenség politikai beágyazottságától. Amikor a névadási gyakorlat motivációit térképezi fel, rendre olyan konklúziókat fogalmaz meg, hogy Bush arisztokratikus szocializációja, kiválasztottságtudata táplálja névadási attitűdjét. Részletesen kitér Bush implikált rasszizmusára is, amelyet névadási gyakorlatából vezet le.

LISA WOOLFORK figyelemreméltó írása olyan alkalmazott névtani jelenséget vizsgál, amely jelentős szociálpszichológiai-szociolingvisztikai vetülettel bír: az Egyesült

Államokban élő afrikai-amerikai lakosság különleges névadását, ennek társadalmi recepcióját térképezi fel, illetve ezt tágabb kontextusba helyezve a nevekhez kapcsolódó pre-koncepciókat kutatja (49–68). Munkájánál azért is érdemes elidőzni, mert bár e társadalmi csoport névadási szokásaira és a hozzájuk kapcsolódó társadalmi beidegződésekre fókuszál, eredményei felhasználhatók lehetnek a magyar társadalom roma hangzású nevekhez kapcsolódó attitűdjeinek a hazai kutatásában. A korábbi vizsgálatok arra világítottak rá, hogy a „fekete” hangzású neveket szokatlanak, idegennek találták a válaszadók. A szerző megállapításai szerint ennek oka, hogy a fehér bőrű lakosság által viselt nevek képezik azt a bázist, amelyhez képest bármilyen eltérést idegennek, szokatlanak éreznek a válaszadók. A tanulmány egy másik problémakört is megjelenít, az idegen hangzású nevek szándékos vagy szándékolatlan transzformációját a médiában. Erre precedensként Quvenzahné Wallis gyermekszínésznő esetét idézi fel, akit az Oscar-gálán többen nem a nevére szólítottak, hanem *Miss Q*-ként vagy *Annie*-ként, esetleg a női nemi szervet jelölő *cunt*-ként hivatkoztak rá. WOOLFORK szerint az ún. névszégnyítés (name shaming) abban az esetben is az emberi méltóság és a személyes integritás megsértése, ha az tudatlanságból, praktikus okokból, avagy parodisztikus célokból történik. A tanulmány konklúziója szerint a „fekete” hangzású nevekkal szembeni averzió az 1950-es évek óta változatlanul él az amerikai többségi társadalomban.

Az első egységet CHRISTINE DE VINNE tanulmánya (69–88) zárja, amely Dickens névadási szokásait vizsgálja. A tanulmány párhuzamot von a viktoriánus író regényeiben előforduló karakterek nevei és az általa szerkesztett közéleti hetilap írói álnevei között. Ahogy DE VINNE rámutat, Dickens az irodalmi munkáiban névadásaival a játékosságra, ötletességre törekedett, szórakoztatni és a közízlésnek megfelelni akart, a hetilap írói álnevei viszont a saját mindenhatóságát voltak hivatottak alátámasztani. A cikkek egy részét szignózta csak saját nevére, többet írói álneveken vagy társszerzővel együtt jelentetett meg, míg másoknál teljesen hiányzott a szerző nevének megjelölése. Jóllehet a lapnak számos munkatársa volt, Dickens (elsősorban a közéleti tematikájúak esetében) a cikkek témája, várható fogadtatása alapján önkényesen határozta meg, hogy az olvasó kihez-mihez kösse az írásokat.

3. ANGELA CLARK-OATES, DUANE ROEN és SHERRY RANKINS-ROBERTSON tanulmánya (89–101) nyitja a kötet második egységét. Az írás áttekintést nyújt a 19. század első felétől tömegessé váló migráció névadási vonatkozásairól: a tudatos névcseré jelenségét vizsgálja. Az új hazába érkező, elsősorban kelet-európai bevándorlók amerikai hangzásúra cserélték neveiket (a legtöbbször keresztnevüket), hogy elkerüljék az idegen hangzású nevekhez tapadó előítéletet. Ezeket erősítette fel a William McKinley elnök elleni merénylet, amit Leon Czolgosz, egy lengyel származású amerikai állampolgár követett el.

ROBIN SHOAPS és SARAH STANLEY azt vizsgálja – valójában nem névtani témát tárgyalva –, hogy a 'drón' elnevezés, illetve az ezt helyettesítő megnevezések körül milyen szemantikai és hatalmi harc húzódik az Egyesült Államokban (102–117). Míg a hadiipar a drónokat különböző rövidítésekkel, betűszókkal kódolja, illetve a drón-modellezéssel szakszerűen foglalkozó civilek is technikai eredetű rövidítéseket alkalmaznak, addig a teljességgel szabadidős tevékenységként drónozók szeretnék kivonni a *drón* elnevezést a média által alkalmazott denotációból. A háborús drónokat ugyanúgy nevezik, mint a hobbiból használt szerkezeteket, ami ellen a civilek több kampányt is indítottak.

JESSICA ROSE COREY az Amerikában intenzív feminista névtani diskurzusra kapcsolódik be munkájával (118–131). Tanulmányában arra fókuszál, hogy a jelenlegi, általa patriarchálisnak titulált kultúrában miért szűkebbek a nők döntési lehetőségei a névváltoztatás területén, különös tekintettel a házassági névváltoztatásra, és ehhez milyen attitűdök kapcsolódnak. A szerző rámutat, hogy egy felmérés szerint az Indianai Egyetem hallgatóinak a többsége vélte úgy, hogy a nőknek házasságkor meg kell változtatniuk a nevüket, jelentős részük ezt törvényileg is kötelezővé tette volna. A tanulmány konklúziója szerint a közvélekedés gyakran a nők önálló döntésének tulajdonítja a névváltoztatást, és nem veszi figyelembe azokat a társadalmi elvárásokat és patriarchális struktúrákat, amelyeknek szerinte a nőknek meg kell felelniük.

A fejezetet CHRISTIAN BERRY tanulmánya zárja (132–155). A szerző a krími tatárság sorsán keresztül igyekszik bemutatni, hogy egy kisebbség önrendelkezését és önmagáról való gondolkodását miként korlátozhatja a többségi társadalom retorikai fölénye. Ez megmutatkozik az orosz dominanciájú névadásban is: míg korábban a krímiek a *rodina* szót 'szülőföld' értelemben használták, és a Krím térségét értették alatta, addig a 60-as évektől orosz nyomásra 'születési ország', illetve 'állampolgárság' értelemben kezdték használni.

4. A harmadik egység első tanulmányát TIM JENSEN jegyzi (153–169). A szerző a különféle antiglobalista csoportokat összefoglaló *Anti-Globalization Movement* 'antiglobalizációs mozgalom' elnevezés kialakulását és külső, illetve belső kritikáit foglalja össze. A téma aktualitását a nemzetközi monetáris, kereskedelmi, illetve politikai szervezetek elleni tiltakozások, demonstrációk adják, amelyek a médiaérdeklődés homlokterébe helyezték az antiglobalizációs mozgalmat. Érdekes dilemmaként említi az *antiglobalizáció* szó általános érvényű használatát: ugyanis ez foglalja össze azokat a csoportokat, amelyek a piaci fundamentalizmus vagy a szabadkereskedelem dominanciája ellen lépnek fel, ugyanakkor azokat is, amelyek a globalizáció demokratikus formáit elfogadják.

ELIZABETH LOUWRY azt a szemantikai jelenséget vizsgálta tanulmányában, amikor egy élő személyről elnevezett termék neve önálló életre kel (170–181). A Heinz ételízésítőkön, illetve a Mrs. Pinkhamról elnevezett gyógykészítményeken keresztül mutatja be, hogy egy márka hogyan szakadhat el a névadó szellemiségétől, illetve hogyan találhat vissza hozzá. A tanulmány az elsősorban a tengerentúlon ismert Pinkham-növénykivonatok esetében a névadó feminista törekvéseinek visszatükröződését is bemutatja a termék jelenkori újramarkázása során.

DAVID BEDSOLE az internetes mémek világát emeli vizsgálatának fókuszába (182–195): azt tárja elénk, hogyan változott a *mém* szó jelentése. Míg ma a virálissá váló internetes jelenségeket értjük alatta (pl. animált kép, fénykép, szállóige), Richard Dawkins etológus a minden emberben jelen lévő kulturális információk csomagokkal azonosította, amelyek igyekeznek tovább örökíteni magukat. A kettő közti különbség az elterjedés okában kereshető: míg az internetes mémek eleve széles körű elterjesztésre készültek, addig Dawkins mémjei maguktól reprodukálódnak. BEDSOLE bevezeti a *teme* ('tém') elnevezést is a technológiai mémekre.

A kötetet záró tanulmányát KATHERINE BRIDGMAN írta (196–212), és az arab tavasz 2011-es egyiptomi eseménysorozatának digitális kommunikációjához kapcsolódik. Rámutat arra, hogy bár az ország lakosságának elenyésző része használta a Twitter-t 2011-ben, a diktatúra elleni szerveződést kódoló, illetve a rezsim megbuktatására buzdító #Jan25 korábban nem tapasztalt mozgósító erővel bírt, illetve a külföldi közvélemény figyelmét

ráirányította az egyiptomi történésekre. Tanulmánya érdekes számunkra is, hiszen a hazai alkalmazott nyelvészet csak a közelmúltban kezdett foglalkozni a hashtagekkel, noha a Twitteren túl már a Facebookon és az Instagramon is széles körben elterjedtek.

5. A kötet rendkívül érdekes, itthon érdemtelenül kevésbé kutatott névtani-retorikai problémakörökre fókuszál (bár nem csupán névtani témákkal foglalkozik). Érdemes amiatt is kézbe venni, mert kifejezetten aktuális társadalompolitikai, közéleti témákra koncentrálnak. A kritikai attitűd viszont megkívánt az olvasótól, ugyanis az idehaza kevésbé ismerős, de a tengerentúlon általános politikai korrektség és genderérzékenység kontextusába ágyazza a kutatásokat.

CONSTANTINOVITS MILÁN

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0883-0485>

ELTE Eötvös Loránd Tudományegyetem

Bölcsészettudományi Kar

Magyar és nemzetközi névtani terminológia / Hungarian and International Onomastic Terminology

Szerkesztők: BÖLCSKEI ANDREA – FARKAS TAMÁS – SLÍZ MARIANN. International Council of Onomastic Sciences – Magyar Nyelvtudományi Társaság, Uppsala–Budapest, 2017. 189 lap. DOI: <https://doi.org/10.26546/5061110>

1. Az ICOS (Nemzetközi Névtudományi Társaság) és a Magyar Nyelvtudományi Társaság által megjelentetett kétnyelvű kötet a névtani terminológia standardizációjának (és egyben nemzetköziesítésének) fontos dokumentuma és eredménye. A kötet két részre tagolódik: az első, magyarul és angolul egyaránt olvasható rész (9–97) a névtani terminológiai standardizáció szükségességével, történetével és metodikájával foglalkozó előszókat és tanulmányokat tartalmaz, míg a második részben (99–189) a konkrét többnyelvű terminusjegyzéket találjuk.

2. A kötet MILAN HARVALÍK-nak, az ICOS elnökének előszavával kezdődik (9–11, ill. 19–21). Ennek egyik fő megállapítása szerint a nemzetközi névtudományi kommunikációt gyakran akadályozza a terminológiai sokféleség. Ez nemcsak abban mutatkozik meg, hogy egyes névfajtáknak különböző elnevezései vannak, hanem abban is, hogy az egyes nyelvekben egymás mellett létezik a nemzeti nyelvű, illetve a nemzetközi (általában görög eredetű) terminuskészlet. A nemzetközi tudományos kommunikáció elősegítése céljából 2002-ben az ICOS nemzetközi névtani terminológiai útmutató elkészítését kezdeményezte. Ennek egyik eredménye a 2017-ben megjelent magyar és angol nyelvű kötet, amely több terminusjegyzéket egyesít magában.

A kötet megjelenését a Magyar Nyelvstratégiai Intézet (Manysi) is támogatta, amelynek igazgatója, TÓTH ATTILA üdvözlő előszót írt a kötethez (13–14, ill. 23–24). A kiadvány eredményeit nyelvstratégiai szempontból különösen értékesnek ítéli, az elvégzett munkára pedig a szaknyelvek innovatív fejlesztéseként tekint.